

1)

Vytrvalo pršalo. Už od rána. Dážď plieskal o okenné tabule a búrka silnela. Zablysko sa a vzápätí šušťanie dažďa preťal hrom. Izbou prešla postava a zamierila k oknám na opačnom konci. Veľký výklenok s tromi oknami, ktoré vytvárali poloblúk. Milovala toto miesto. Posadila sa na tmavý zamatový poťah a tvár si oprela o sklo. Stekali po ňom dažďové kvapky a zvonku sa nedalo rozoznať, či žena plače, alebo po skle steká voda. Kolená si pritiahla až k brade a vytrvalo sedela. Päť minút, desať, vonku tma hustla a dážď pomaly ustával. Napokon vstala a zo zeme zodvihla veľkú škatuľu. Otvorila ju na stole a knihy, ktoré z nej vyberala, pomaly ukladala do políc. Večer čo večer robila to isté, zamestnávala ruky i myseľ, lebo nemohla spať. Občas sa snažila nájsť zmysel, niečo, čo by jej pomohlo, dalo odpovede, no na nič neprišla. Všetko bolo absurdné, zbytočné. Nerozumela sebe, svojmu životu, ani svetu okolo, lebo sa tak veľa zmenilo. Ona i všetko okolo nej...

Dávno... pred mesiacmi... bola niekým celkom iným. Keď si spomína na ženu z fotografií vo fotoalbume, na stránkach označených starým dátumom, neverí vlastným očiam. Mladá žena, čierne vlasy ostrihané na Kleopatru, sebavedomý pohľad, priliehavý

červený kostým od Gautiera, lodičky od Pradu, bezchybná postava i nalíčená tvár a Swarovského šperky, ktorých hodnota by zasýtila jednu africkú dedinu na rok. Muž stojaci vedľa nej v drahom obleku, s drahými manžetovými gombíkmi na drahej košeli, kufrík v ruke, uhladený a celý drahý a bohatý. Dokonalý, krásny párik. Byt v centre mesta. Sklo, chróm a antikoro. Bezchybný a praktický, ako jeho majitelia. Ona – riaditeľka hotelov a on – sudca. Dva roky spolu, úžasní známi, luxusné dovolenky, plné bankové kontá a nablýskané autá. Ešte teraz ju striasalo, keď si spomenula, ako sa v tých vysokých podpätkoch, v drahom kostýmčeku a s vlasmi elegantne sčesanými do uzla ponáhľala na poradu s kopou papierov v rukách.

Napriek tomu žila aj život mimo tohto sveta. So svojimi rodičmi a s dvoma úžasnými kamarátkami, s ktorými sa poznala už od škôlky. Nikdy nebola namyslená, iba prehnane cieľavedomá a tvrdá sama na seba. Ani si neuvedomila, kedy sa do toho sveta dostala. Najmä vo chvíľach, keď s Laurou a Belou sedeli v Balade, pili kávu a smiali sa ako školáčky. Alebo vtedy, keď zašla k rodičom a viedla s nimi siahodlhé debaty pri pohári vína či počúvala mamine historiky nad fotoalbumami s čiernobielymi fotkami. Za rodičmi chodila často a bola veľmi rada, keď sa tam stretla s Norom, so svojím milovaným bračekom – dvojčaťom narodeným o minútu skôr ako ona, čo jej nikdy nezabudol pripomenúť. Lúbila ho, tak ako svojich rodičov, a v tom druhom svete sa im občas celkom strácala. Jej otec začínal

s malým kapitálom a malým hotelíkom. Poctivou prácou sa vypracoval až na majiteľa siete hotelov.

Ona s bratom šli v jeho obchodníckych šľapajach. Postupne im prenechal väčšinu svojich povinností. Nina mala na starosti hotely v Bratislave a Noro vo Viedni, keďže tam býval aj so svojou manželkou Ivanou a malou dcérou Miou Ellou. Všetko bolo vtedy iné. Ona, oni... a všetko sa od základu zmenilo, keď jej milovaní rodičia zomreli. Ale aj ona...

Položila do police poslednú knihu a škatuľu preniesla k dverám. Hodila ju na zem a vrátila sa k oknu. Sklo by už nezakrylo slzy. Nepršalo a vonku pomaly začalo svitať. Nina bola na konci príbehu. Tak ako každé skoré ráno, ako každé odvtedy, čo sa prebrala na nemocničnej posteli a pochopila, čo sa stalo jej, čo sa stalo im... že zomreli. Ona, i jej rodičia, ale ona sa z nejakého nepochopiteľného dôvodu vrátila.

A potom... občas sa cítila stratená, akoby sa celý život viezla na lodi s ľuďmi, ktorých poznala, a odrazu sa vylodila na cudzom mieste. Jej život bol pre ňu cudzí. Od prvej chvíle ako na tej sterilnej nemocničnej posteli pochopila, že sa niečo zmenilo. Prvou vecou bol Adam. Uhladený sudca s drahými manžetovými gombíkmi na drahej košeli. V nemocnici bol za ňou raz. A podľa motta „prišiel som, videl som, odchádzam“ opustil izbu, nemocnicu, spoločný byt i Ninu. Urobila to isté. A keď sa prechádzala bytom, ktorý opúšťala, rezono-

vala jej v hlave iba jediná myšlienka. *Ako som v tomto sterilnom priestore dokázala tak dlho žiť?*

Konala rýchlo. S Norovou pomocou predala byt a kúpila si malý domček za mestom. Prácu, na ktorú po tom, čo sa stalo, už nemala ani myšlienky, nechala a zverila do rúk manželov Richarda a Júlie. Pracovali ako manažéri hotelov a verili im aj jej rodičia. Navyše boli v podniku omnoho dlhšie ako ona sama. Vedela, že hotely budú vo veľmi dobrých rukách, kým sa ona spamätá a rozhodne, čo urobí so svojím životom a ako bude žiť ďalej.

Nateraz sa zavrela v novom dome so starými spomienkami a čerstvou bolesťou. Nie však zo straty muža, pre ktorého bola iba doplnkom a ozdobou, ale preto, že takýmto životom premárnila veľa času. Žiaľila aj nad tým, že stratila rodičov. Až tam na ňu dopadla tá obrovská strata, bolesť z toho, že už nie sú... a nikdy nebudú. Prvé dni nebola schopná vyjsť von. A nebyť Nora, Laury a Bely, asi dodnes sedí v okennom výklenku s kopou škatúl okolo seba, v teplákoch a s rozpustenými vlasmi. Zúfalá, stratená, druhýkrát narodená.

A teraz... sedela noc čo noc v okennom výklenku a premýšľala. Občas vstala a vyložila niekoľko vecí zo škatúl. Hoci tu bývala už štyri mesiace, vybaľovala sa pomaly. Zamestnávala ruky i myseľ, akoby sa potrebovala zregenerovať, zmieriť s tým, čo sa stalo, a začať žiť. Odznova a inak. Vstala, sfúkla sviečky plávajúce v porcelánovej miske v tvare listu a pomaly prešla do postele. Spomienky nechala v okennom výklenku.

„Pod ďalej,“ otvorila dvere Laure.

„Ahoj,“ vošla dnu a zložila dáždňik. „Dážd' mám rada, ale toto mokro je už aj na mňa pridlho. A Bela začína chytať depresiu. Ved' vieš, keď nemá slnko, je ako slnečnica.“ Vyzliekla si sako, zavesila ho na vešiak a vošla do kuchyne za Ninou.

„A čo ty? Ako sa máš?“ ustarostene sa na ňu zadívala, keď si sadla k stolu.

„Dá sa,“ povedala Nina a zapla kanvicu. Do dvoch hrnčekov nasypala kávu a na stôl položila cukor a smotanu. Sadla si k Laure. „No, pravdupovediac, cítim sa zvláštne.“

„To je jasné. Bola si takmer minútu mŕtva, oživovali ťa celú večnosť, je normálne, že sa tak cítiš. Ale ani mne to celé nejde do hlavy, hoci odvtedy prešli už štyri mesiace.“

Nina vstala, zaliala kávu a položila oba hrnčeky na stôl. Nasypala do svojej trocha cukru a sústredene ju začala miešať. „Ale nehovorme o mne. Ty sa pochváľ, čo je nové. Naposledy si spomínala nejakú výstavu.“

„Áno. Bude ako vždy v galérii, termín ti poviem neskôr.“ Laura sa napila kávy. „Ale chcela som vedieť niečo iné. Už si premýšľala, čo budeš ďalej robiť?“

Nina sa pomrvila. Nemala túto tému rada, no vedela, že sa jej nevyhne. Uvažovala už nad tým veľa rás, v okennom výklenku, vo vani, v kuchyni, všade.

„Popravde, neviem. Myslím na to čoraz častejšie, no na nič som neprišla. Stále čakám, či nepríde nejaký hlbší zmysel toho všetkého. Prečo práve ja som sa musela po štyroch minútach vrátiť? Musím na to myslieť stále dookola. Mám azda zachrániť svet alebo čo?“

Prečo som neumrela s nimi?“ ďalej miešala kávu. akoby od toho závisel jej život. Tak sústredene, akoby uvažovala, čo má so svojim životom urobiť ďalej.

„Viem, že je to ťažké. Premýšľala si nad tým, že sa vrátiš k svojej starej práci?“

„Netuším, čo vlastne chcem.“

„Tak na to skús ísť inak. Niečo robiť musíš. Čo keby si začala premýšľať iným smerom? Nie tým, čo by bolo dobré, ale čo by si naozaj chcela. Ved' aj ty si mala sny, túžby, chcela si niečo dosiahnuť a viem, že to nebolo vedenie hotelov. Premýšľaj ako ja a Bela. Čím si chcela kedysi byť? A možno si splniš dávny sen. Napríklad písanie.“

„Čo s písaním?“ skočila jej do reči. „Písala som naposledy strašne dávno, aj to len poviedky do školského časopisu. Ale to je už minulosť.“

„Ja viem, dávno, no skončila si s tým preto, lebo ťa zamestnávalo štúdium cestovného ruchu. Povedz, chcela si to, alebo si to študovala len preto, že si nevedela, čo vlastne chceš? Ja ti to poviem, lebo ťa poznám. Šla si tam preto, lebo je to rodinný podnik. A tiež preto, že si nevedela, čo vlastne sama chceš. Ale to písanie... zbožňovala si ho. Dokázala si písať aj v časovom strese, medzi skúškami a štátnicami. Čo keby si to skúsila?“

„Ja neviem. Nemám o čom písať.“

„Máš bohatú fantáziu. A potom tie tvoje zvláštne stavy. Máš predsa *déjà vu*. Čo by som ja za to dala. Ja sa musím potúžiť, aby som mala víziu.“ Znova ju prerušila Laura a snažila sa odľahčiť situáciu.

Napila sa kávy a až potom odpovedala. „Prosím ťa,

to sú len nejaké pooperačné stavy a určite pominú. Ale budem nad tým tvojím nápadom uvažovať.“

„Bože, to už je toľko?“ strhla sa Laura pri pohľade na hodinky a prudko vstala. Dopila kávu a zberala sa na odchod. „Šéfka ma zabije. Už ma určite čaká v galérii.“

„Nezabije. Už si zvykla,“ podpichla ju. „Vy, umelci, si to môžete dovoliť.“

„My, umelci? Však počkaj, až napíšeš prvú knihu, umelkyňa. Potom ti to pripomeniem,“ vzala si dáždňik a Nina jej otvorila dvere.

„Ešte veľa výstav urobíš, kým ja vydám knihu,“ zasmiala sa za ňou.

„Len aby. Len aby. Maj sa.“ Roztvorila dáždňik a vyšla do dažďa.

Ja a spisovateľka – zasmiala sa Nina, keď za ňou zadržala dvere.

V to popoludnie sa však niečo zmenilo. Chrobák v hlave, ktorého jej Laura zasadila, nedal pokoj. Myslela aj na vízie, ktoré občas mala, ale nerozumela, ako si môže Laura myslieť, že sú na niečo dobré. Považovala ich len za dôsledok toho, čo sa jej stalo. Samo to prišlo, samo to aj odíde. Po prvý raz ju to však vyľakalo. Vyberala práve prvú škatuľu kníh. Mala ich veľa, milovala ich. Práve držala v ruke knihu od Bely a Laury o najnovších rímskych objavoch a na tretej strane zbadala ženu v rímskom odeve. V tej chvíli pocítila v hlave silný tlak. Zdalo sa jej, akoby sa niekam pomaly prepadávala – a odrazu sedela v hľadisku amfiteátra a sledovala dvoch chlapov, ako proti

sebe bojujú. V horúcom vzduchu cítila pach krvi zmiešaného s prachom a z každej strany počula krik povzbudzujúcich. Na sebe mala bielu tuniku prepásanú zlatým opaskom a vo vlasoch zlatú čelenku. Podľa svojich vedomostí z histórie bola na zápase gladiátorov a sedela vedľa panovníkovej manželky. Bolo to krátke, a keď sa vrátila späť do prítomnosti, trvalo nejaký čas, kým sa z toho spamätala. Bála sa toho. Nevedela, čo sa deje, prečo vôbec... Časom to prestala riešiť. Až na tých zopár závrátov či slabé bolesti hlavy po prebratí jej to vlastne neublížovalo. A pretože to všetko spájala s operáciou a s tým, čo sa stalo, verila, že tak, ako to prišlo, tak to aj odíde.

No možno to s tým písaním nie je až taký zlý nápad.

Vrátila sa do kuchyne a opláchla hrnčeky. Pritom myslela na rozhovor s Laurou a prešla do obývačky. Hm... písať, ale to nie je také jednoduché... *Prečo by nebolo?* Podpichol ju hlások v hlave. *Hádam si zabudla na nekonečné nočné hodiny, keď si namiesto učenia sa na štátnicu z francúzštiny písala poviedku Zabudnutá?* Zasmiala sa sama sebe. Vtedy bolo všetko iné.

Pohľad jej padol na stolík a na malú zarámovanú fotografiu. Jej rodičia, ona a brat. Dávno. Obaja mali asi päť rokov. Fotka vznikla v záhrade starých rodičov pri hojdačke. Na nej sedela ona s Norom a vedľa nich stáli obaja rodičia. Všetci sa šťastne škerili do fotoaparátu. Spomenula si na starú mamu. Vždy ju v písaní podporovala. A keď odišla, Nina napísala tisíce smutných básní, ktoré skončili spálené v kozube v obývačke. Na písanie nikdy nezanevrela, bolo jej formou očisty, náhradným psychológom, do ktorého sa veľa vojde.

Vždy predsa písala, keď sa trápila, keď bola smutná, alebo ju len jednoducho koplá múza. Vždy. Tak prečo nie teraz?

Zhlboka sa nadýchla a spod pohovky vybrala veľkú škatuľu, v ktorej mala odložený svoj notebook. Položila ho na stolík a zapla ho. *Fajn, tak to by sme mali. A čo teraz?* Pozerala sa na prázdnu bielu plochu pred sebou. *Písať. Hm... jej sa to povie... ale o čom?* Hlavou jej preblesla myšlienka a rýchlymi klikmi sa dostala do starých dokumentov. Dívala sa na názvy svojich „diel“ a myslou jej prebehli spomienky – ako to všetko písala, čo na to hovorili ľudia, akí boli ohúrení... a rozlialo sa v nej teplo. *Múza určite príde... cítim to.*